

Hẹn hò trực trặc

Quang còn khác với hầu hết những thằng con trai bình thường ở một sự đẳng trí quái gở và cho con gái leo cây. Thường xuyên mới chết chứ?

Quang là một đứa kì lạ , kì lạ ở rất nhiều điểm. Trong một thế giới toàn những thằng con trai “mồm miệng đỡ hộ chân tay” thì nó hẳn là đứa đặc biệt, vì nó khá là ít nói. Trong một lớp tào nững đứa học giỏi, nó vẫn nổi bật, bởi nó học... cực giỏi! Ngay cả khi Quang ghi quá nhiều điểm không ở một trận bóng rổ đến nỗi đồng đội cho nó ra sân để đỡ bị ... chói, thì nó vẫn là một ... huấn luyện viên kì tài.

Quang còn khác với hầu hết những thằng con trai bình thường ở một sự đẳng trí quái gở và cho con gái leo cây. Thường xuyên mới chết chứ? Và quái lạ thay vẫn có ngày càng nhiều những cô bé đại đột tiếp tục diện những bộ quần áo đẹp với những cái xắc tay xinh xắn để đứng vài tiếng ngắm... kim đồng hồ trôi.

Chiều học thêm ở trường Quang chạy hết tốc lực như có cô chủ nhiệm sau lưng, vừa trực chỉ hướng nhà vệ sinh vừa rửa thầm sao cái phòng bức xúc ấy lại nằm cách lớp nó 4 tầng nhà. Quang chạy tắt qua đoạn thư viện yên tĩnh, nơi có một cái luận bất thành văn: “Đi chậm, cười bé, khóc nhỏ nhẹ, buồn thì thầm”; vì cái lẽ bất ngờ ấy, Quang đâm sầm vào một vật thể bốn mắt đang ôm một chồng sách nặng làm cả nó, vật thể lạ và chum tri thức nhân loại đều tiếp đất cùng lúc. Quang quên bég luôn công việc... hái hoa, vôi cúi xuống nhặt mấy quyển sách đang tung toé, cô bé nhiều mắt dường như cũng chẳng thèm để ý quan tâm xem ai đã va phải mình vừa cúi xuống nhặt cùng vừa lăm lăm đọc một bài thơ Quang chưa từng nghe qua.

Người ta khổ vì thương không phải cách Yêu sai duyên và mền chẳng nhằm người Có kho vàng nhưng tặng chẳng tùy nơi Người ta khổ vì xin không phải chỗ

Quang chăm chú lắng nghe bài thơ. Chợt cô bé ngừng lại, nhặt một cuốn sách cũ có cái bìa đã ố vàng lên, thổi cho sạch bụi, rồi lại thì thầm cái giọng khe khẽ đọc tiếp:

Đường êm qua, ai đi mà nhớ ngõ
Đến khi hay, gai nhọn đã vào xương
Vì thả lòng không kiềm chế dây cương
Người ta khổ vì lui không được nữa

Tất cả đồng sách đã được đặt trở lại gọn gàng trên 2 tay, cô bé 4 mắt cúi đầu cảm ơn, rồi lại chậm chậm bước tiếp: Quang ngẩn người ra rồi gọi với theo:

- Này, bạn gì ơi!

Cô bé quay lại, ngược cặp mắt to tròn qua gọng kính hơi trễ, nhìn Quang nghi hoặc:

- Mình?

Quang không khó khăn nở một nụ cười than thiện:

- Là bạn! Bạn có thể đọc tiếp bài thơ lúc nãy được không?

Cô bé hơi nhú mào, nhưng cũng ngân tiếp cái giọng be bé lúc nãy:

Những mắt cạn cũng chẳng sâu chưa
Những tim không ma tưởng tượng tràn đầy
Muôn nghìn đời tìm cố dãi sương mây,
Dấn than mãi để kiếm trời dưới đất...

Cô bé ngừng đọc nhún vai một cái:

- Còn một đoạn cuối, nhưng mình không thích.

Quang vỗ hai tay vào nhau thích thú:

- Rất hay! Mình là Quang. Lê Quang. Khoa Quản trị Kinh doanh. Còn bạn?

Cô bé hơi cúi người:

- Mình là Phạm Ân Nhi. Khoa tài chính kế toán.

Công hấp háy mắt nhìn thẳng bạn

- Hiếm khi thấy mào nói nhiều như hôm nay.

Quang cảm thấy mặt mình đỏ bừng:

- Đó thật sự là một cô gái thu hút. Thật đấy!

- Với việc trang thêm một lớp kính ngoài cửa sổ tâm hồn và ôm trên tay một chồng sách văn – thứ xa lạ với bóng rổ hoặc kiếm tiền. Thu hút? – Công đắp lại thẳng tưng.

Quang lúng túng gãi đầu

- Chưa bao giờ tao thấy một cô gái tự tin nhìn thẳng vào mắt tao và đọc vanh vách gần nguyên vẹn một bài thơ như vậy. Tao cũng không rõ lắm. Nhưng đó không phải là một thứ nói ra rõ ràng. Giống như một cách vô cố, tội con trai thường mê game. Chỉ vậy thôi...

Công mò xuống khoa Tài Chính nhặt được một đồng những thứ lủng củng và vô khoa học về Ấn Nhi. Nó cắt công lắp ghép chắp vá một hồi để lúc sau có thể vứt cho Quang một tờ - lý - lịch-hoàn hảo. Công nhìn bộ mặt hàm ơn như sắp sửa tuôn ra toàn những câu văn hoa của thằng bạn thì bĩu môi:

- Thôi khỏi cảm ơn. Mong sao mày đừng làm hoài công tao là được!

Với tờ lý lịch, Quang từ từ... từ... từ... tiếp cận Nhi. Lúc đầu chỉ là lân la hỏi về mấy bài luận. Sau thì bám càng tới các câu lạc bộ văn Nhi tham gia, lúc thì cần mẫn đọc mồn sách trong thư viện xuyên trưa, khi thì lúng sục khắp các cửa hàng sách để truy những cuốn cũ mềm có thể làm cô bạn hét lên sung sướng khi lướt mắt qua... “Nhi là một cô bé kỹ tính và ít giao thiệp, cẩn trọng và hơi lưu tâm, nhưng trước một chàng trai nhiệt tình và chân thành có thừa thì chắc cũng phả rúng động, dù là chút xíu...” – Công đã nhận xét thế khi Quang vừa nhảy lên như đứa trẻ được quà vừa báo cho nó rằng Nhi đã đồng ý lời mời đi xem phim với Quang vào chiều thứ 7, suốt 2 giờ.

Quang lấy một tập giấy nhớ đủ màu ghi duy nhất 2 chữ: “2hT7” dán chằng chịt khắp nhà, từ phòng ngủ tới phòng tắm, từ nhà bếp đến ban công. Công đến nhà Quang phải phát hoảng khi tưởng băng nhóm khủng bố mang tên “Vàng và da cam” vừa bắn phá nhà thằng bạn. Những cuộn lịch được đánh dấu chói chang, cả cái poster “Bức tường” to vật vờ ở đầu giường cũng được che phủ bởi những tờ giấy nhớ, rồi quả bóng rổ cũng bị dè ra phệt một nhát

bút xoá ngoằn ngoèo: “2 giờ ngày thứ 7”. Đên nỗi con em họ của Quang đến chơi chỉ mấp máy được mỗi câu: “Trại to nhất và oách nhất ở Trâu Quỷ thì cũng đến thể này là cùng!”

Quang huỷ tất cả những cuộc hẹn khác trong tuần. Không cho em bé nào phải nhìn đồng hồ nữa, không chơi bóng rổ cũng như đã bóng nữa nhằm giữ 1 ... thể trạng hoàn hảo cho ngày cuối tuần, không để hai quầng mắt thâm quầng bởi những buổi học thâu đêm, không cả để hai tay mỗi như những lúc chơi game online suốt tối... Quang hạn chế mọi thứ thú vui hiếm hoi còn sót lại là ngồi ngắm tờ lịch, như mỗi lần cho những đứa con gái khác leo cây...

May cho những người than của nó, rồi ngày thứ 7 cũng rề rà bò tới. Cả đêm trước Quang trần trọc không ngủ được cứ mơ màng tưởng tượng những điều 1 thằng con trai trước buổi hẹn thường tưởng tượng(!) Sáng đến trường thì chỉ lượn lờ quanh quần gần lớp Nhi để chắc chắn đảm bảo cho cuộc hẹn...

Nó ăn qua loa bữa trưa rồi nhảy lên phòng đóng bộ quần áo đã chọn cả tối hôm qua vào người. Nhìn đồng giắc nhớ, Quang cười khì vì nghĩ đến việc sẽ được bóc hết chúng ra và... thay bằng những cái khác. Nó cứ ngồi tự chia thì... tương lai gần như thế một lúc thì thấy đầu óc hơi váng vất, có lẽ vì đêm hôm qua không ngủ. Và Quang đã quyết định làm một việc mà sau này, mỗi lần nhớ lại nó cũng tự vả mình đến răng lợi lẫn lộn thì mới thôi: Ngả - lưng-xuống - giường-nằm nghỉ!

...Chuông reo, Quang với lấy máy và câu hỏi đầu tiên của Công làm nó đánh rơi cả điện thoại:

- Sao, xem phim vui về chứ?

Quang nhìn đồng hồ, nó tự đặt tay lên tim: 4h30, nó đã ngủ hơn 4 tiếng!

Quang cuống cuống bấm số nhà Nhi. Chuông kêu mà Quang cứ thấy tim mình thắt lại, không ai nghe. Nó vồ lấy xe máy phóng đến rạp...

...Nhi đứng một mình trước cổng rạp vắng hoe. Hai tay giữ chặt một cái túi nho nhỏ, đôi mắt to tròn vẫn nhìn mọi thứ một cách ngờ ngàng, Quang gạt chân trống, chạy vội đến chỗ Nhi, định nói 1 điều gì mà lưỡi cứ riu lại. Nhi gượng cười một cái mà mắt ngân ngẩn:

- Ôi mình đã biết, mình đã nghe người ta nói nhiều về Quang. Nhưng tại sao mình vẫn cứ đại dốt thế này, mình vẫn cứ tin... Bài thơ mà lần đầu tiên gặp nhau ý, Quang nhớ không, nó còn một khổ cuối, mình đọc nhé:

Người ta khổ vì chen ngõ chật
Cửa đóng bưng nên cánh quyết xông vào
Rồi bị thương, người ta giữ gươm đao
Không muốn chữa, không muốn lành thứ độc.

Quang bước tới sát Nhi, nó cầm lấy tay trái của Nhi áp vào ngực mình:

- Không, Nhi ơi cánh cửa ấy đã mở ra rồi, đã mở rồi đây này. Hãy tin mình đi, mình không nói dối đâu.

Một lúc lâu, Nhi quay mặt đi:

- Mình thì đang muốn biết một cánh cửa khác cơ!

Quang hỏi trong hồi hộp:

- Cánh cửa nào cơ?

Nhi cười dẫn dắt:

- Cánh cửa rạp 8h có mở nữa không?!

Có một gã trai lại nhảy lên như trẻ con...

Minh Nhật